

НА УКРАЇНУ ПОВЕРНУСЬ...

Після переїзду у Парагвай Олексій Романюк мріє про повернення у Добрятин

У тридцятих роках минулого століття сім'я Романюків із села Гори подалася в Америку шукати кращої долі. Мандри океанами і континентами завершилися в Парагваї: набідувалися українці вдосталь, трудилися до сьомого поту, щоб звести кінці з кінцями. Зірка оманливого щастя і достатку на чужині так і не засяяла. Єдиною радістю було те, що Бог послав діток, яких леліяли у національному дусі, виховували на батьківських традиціях, купали в українському слові.

Старші Романюки пішли з життя із невимовною тугою про рідний край. Лишень наймолодший їх син – п'ятдесятип'ятилітній Олексій у 1994 році вперше ступив на батьківську землю, приїхавши у гості до двоюрідного брата Миколи Романюка у Малі Дорогостаї. І тут закохався. Отож через рік повернувся в Україну і, так би мовити, вирушив у сімейне плавання.

Однак через сім літ подружнє життя дало тріщину, яку згодом так і не вдалося залагодити. І життєві шторми виносили українця із парагвайським паспортом то на гребені хвиль розчарувань, то захоплення щирими людьми і мальовничим довкіллям. Не секрет, що пригнічували і гіркотою наповнювали душу ходіння українськими судами, куди довелося апелювати Олексію Максимовичу для вирішення деяких майнових клопотів. Не звиклий до реалій нашого сьогодення, не загартований «ходіннями по муках», він, було, зовсім занепав духом. Але якраз у пік цієї життєвої хитавиці янгол-охоронець послав йому чарівну і милу жінку із Добрятина Євгенію Рудюк.

Три із половиною роки вони прожили разом. Тут Олексій Романюк розкрився господарським хистом: майстрував, сіяв і збирав, вирощував квіти, обзавівся

Олексій Романюк і пані Євгенія у Добрятині...

технікою, а ще порозумівся із синами Євгенії Миколаївни. Саме у Добрятині одержав українське громадянство і паспорт, із яким уперше брав участь у виборах Президента України, голосував за Віктора Ющенка.

Звісно, не все йому припало до душі в наших реаліях, особливо засуджував повальне пияцтво. А ще добрятинська пара мріяла обзавестися добротним житлом і, як кажуть, доживати разом віку. Однак ці плани дещо слугтали листи від рідні з Парагваю, які викликали ностальгічні поривання. І після тривалих роздумів-вагань, у листопаді 2005 року Олексій Максимович вирішив відвідати рідню на південноамериканському континенті. Причому, не лукавив перед Євгенією Миколаївною, а чесно зізнався:

- Не знаю, Женю, повернуся знов до тебе, чи ні, але мені було добре з тобою. Може, з допомогою небес знову будемо

Олексій Максимович у Парагваї.

разом...

Вирушаючи у далеку подорож, пан Олексій до останньої миті вагався, чи не хотілося розлучитися із милими сусідами людьми і краєвидами.

І ось уже більше двох років Олексій Романюк у Парагваї. Мешкає у сестри Раї, допомагає родині, виробляє аргентинську пенсію, бо до від'їзду в Україну тривалий час там працював і навіть володів невеличкою фірмою з виготовлення акумуляторів. До речі, коли він прилетів у Буенос-Айрес, де збирався відвідати брата Бенедикта, то в українця зникли документи. І, звісно, мороки додалося.

Відтоді, як Олексій у Парагваї, на повну катушку запрацював телефонний зв'язок із Добрятином, бо листи іноді після блукань континентами зникали. І хоч у слухавці інколи тріск і шум, але навіть перешкоди не можуть завадити людям, доля котрих звела у непростий для кожного час. І не секрет, що не одна скупа чоловіча сльоза зволожити обличчя 68-річного українця, перш ніж він вимовить слова привітань. І в тому телефонному діалозі розпач і біль серця, щирість і розлука, туга і вдячність одне одному за час, коли були разом. А коли Олексій передає вітання усім добрятинцям та знайомим з інших населених пунктів, то Євгенії Миколаївні треба з півзошита прізвиськ записати.

- Женю! Так скучно, що однієї миті полетів би на Україну! – під напливом щемливих почуттів зізнається пан Олексій. – Або ти приїжджай до мене. Тут тепло, тож почуватимешся комфортно.

До холодів чоловік так і не зміг привичаїтися. Хоча глобальне потепління нівелює і цей фактор. Власне, поки що обоє колишніх співмешканців не готові чітко вималювати перспективи стосунків навіть на найближче майбутнє. Олексію Максимовичу біля рідних добре, хоча у Парагваї до повного щастя не вистачає пані Євгенії та України. А Євгенії Миколаївні хотілося б доживати віку поруч із господарем із добрим серцем, але ж і їхати у далечінь на край світу із рідного села не зможе...

Хтозна: можливо, у телефонних діалогах обоє і з'ясують перспективи спільного короваю. Принаймні, у Добрятині чекають повернення Олексія Романюка – українця за національністю і паспортом, котрий більш як півстоліття жив у Парагваї, Аргентині, і нині там перебуває. Однак хвора на Україну його душа знову рветься туди, де чи не вперше у житті скупався у сімейному щасті...

Віталій ТАРАСЮК.